J U M P I N G . J O H N N Y ' S P R O X Y C O R N E R

jan scheffers

Het is zondag vroeg òp de middag en ik heb vanmorgen in alle stilte mijn gedachten laten gaan over de inhoud van de eerste aflevering van dit rubriekje. 't Is misschien wel eens aardig om de doorsnee geschiedenis-student deelgenoot te maken wat een doorgewinterde popfanaat, waaronder ik mezelf meen te mogen rekenen, op zo'n moment allemaal bedenkt.

Ik zou erg graag wat willen vertellen over het nooit commercieel doorgebroken muzikale genie Don Van Vliet (jawel, Schiedamse voorouders) alias 'Captain Beefheart' geassisteerd door 'His Magic Band' maar aangezien er nog twee albums uit Amerika over moeten komen, bewaar ik dat verhaal voor de laatste Groniek van dit studiejaar. Dan zou ik ook erg graag eens wat willen vertellen over de country-muziek waarin zich reuzen als Chris Hillman, Gram Parsons (RIP), Sneeky Pete, Gene Clarck, Roger McGuinn, Richie Furay en Neil Young bewegen en keer op keer de mooiste klanken in het vinyl weten te persen en niet te vergeten de rechtse 'kuiven'-country met adepten als Buck Owens, Merle Haggard en Johnny Cash.

Of ik zou wat kunnen vertellen over 'Hoe raakte ik verslaafd aan de Pop', een inside-story waar je je vingers bij aflikt.

Maar niets van dit alles. Waar ik de geachte lezer deze eerste keer mee ga verrijken is een vingerwijzing naar een aantal té gekke 'low budget' elpees. En laat ik dan maar meteen met de meest recente en paranoïde plaat in huis vallen, let wel voor één tientje te krijgen, namelijk de eind vorig jaar verschenen plaat van Lou Reed 'Berlin'. Ik zou zeggen 'inpakken en wegwezen' want wie één keer deze plaat tot het diepst van zijn ziel heeft laten doordringen komt er niet meer van los. Of overdrijf ik nu?

Lou Reed komt uit de legendarische New Yorkse rock-groep 'The Velvet

Underground' die in het midden van de jaren zestig met een sensationle stage-act kwam en een sound bracht gekenmerkt door het geweld, het nihilisme en de decadentie van de grote stad. Er was door 'producer' Andy Warhol, creatief leider van de bekende Warhol-scene, een flinke dosis sado-masochisme omheen gebouwd, zangeres Nico (van pools-duitse afkomst, vriendinnetje van wijle Brian Jones, maakster van drie solo-albums waarvan 'Desert-shore' qua sfeer dicht bij 'Berlin' komt) verscheen op het podium met lange leren laarzen, een korte leren rok, een strakke leren has, alles in het zwart en goed glimmend, met in haar handen een enorme bullepees, achter de drums zat een vrouw, Maureen Tucker, de arrangementen en het piano- en vioolspel werden verzorgd door John Cale (maker van tenminste vier solo-albums) zanger-gitarist Lou Reed met zijn rauwe aan Bob Dylan herinnerende stemgeluid zorgde met Cale voor de meeste composities en dat alles werd overgoten met een voor die tijd werkelijk té gekke lichtshow. Als extraatje kwam ernog bij dat de meeste groepsleden zelf zwaar aan de heroïne zaten of door de problematiek ervan geobsedeerd waren. Dat eerst album sloeg bij de kenners als een bom in maar omdat het zijn tijd vèr vooruit was werd het een commerciële flop.

De volgende elpee van de groep die artistiek hoge ogen gooide, was het vierde album 'Loaded' waarin van de oorspronkelijke samenstelling alleen nog Lou Reed en Moe Tucker over waren. Lang niet zulke moeilijke muziek als de bovenvermelde eerste elpee maar wel ontzettend swingend. De verkoop ervan liep ook stukken beter. Deze elpee is nu in de serie 'Original Rock Classics' voor f 12,50 te krijgen.

Na deze elpee stapte Lou Reed op en maakte twee goeie platen, maar zijn echte draai en tegelijkertijd een nieuw creatief hoogtepunt werd pas gevonden in 'Berlin'.

Ik kan werelijk maar één advies geven en dat is, ren zo hard mogelijk naar 'de Groef' in de Steentilstraat, smijt een tientje op de toonbank, grits 'Berlin' uit de handen van Joop en loop als een gek naar huis waar je dan nog net de energie over hebt om de plaat op de draaitafel te gooien zodat je samen met de muziek onderuit kunt gaan. De begeleiding is ongelooflijk getalenteerd met Aynsley Dunbar achter de drums, Steve Hunter op de electrische gitaat, en Jack Bruce (uit de 'Cream') op bas aangevuld met een handvol andere muzikanten. De plaat haalt zijn inspiratie uit een verblijf van Lou Reed in Berlijn, de hoer van het Westen, de prot-

serige neonstad, kapitalistisch symbool midden in Oost-Duitsland, contrast met het grauwe Oost-Berlijn, nihilistisch als de pest, kortom een sfeertje waarin het goed gedijen is voor Lou Reed. Ik kan het niet nalaten wat kleine stukjes tekst te geven (bronnen weetjewel). Wat bv. te zeggen van de onverschilligheid in 'Men of good Fortune':

Men of good Fortune, often cause Empires to fall
While men of poor beginnings, often can't do anything at all
The rich son waits for his Father to die
The poor just drink and cry
And me I just don't care at all

Of in 'How do you think it feels' waarin Reed de gevoelens probeert te vertolken van iemand die aan de hard drugs is, ...if only I had some little... de paranciede toestanden ...hunting around always, cause you're afraid of sleeping... Of in 'The Bed', het bed waarin de kinderen verwekt werden bij kaarslicht, en waar zijn vrouw 'that odd and fateful night' met een scheermesje haar polsen doorsneed en waar Reed helemaal verheerlijkt zingt 'oh, oh, oh, what a feeling' œn ol weet werkelijk niet meer wat ik aan hem heb als hij zingt dat hij het niet eens erg vindt dat het zo eindigde. Bekijk het maar.....poehoe...

Nou ja, dan heb ik hier op het bureau nog zo'n 10 'low-budget top-of-the-poppers' liggen die ik hier natuurlijk niet allemaal even uitvoerig kan bespreken deze keer en waar ik waarschijnlijk ook nooit meer aan zal toekomen. Ik geef hier dd titels en ga dan zelf maar eens met rooie oortjes zitten luisteren. Van 'The Byrds' voor een tientje 'The Byrds Greatest Hits' en 'Sweetheart of the Rodeo' met hartverscheurende nummers als 'Hickory Wind' en het Dylan nummer 'Nothing was delivered', een zeer belangrijke plaat omdat dit de aanzet is geweest voor veel popgroepen om 'back to the roots' te gaan, vooral door de inbreng van Gram Parsons. Die komen we ook weer tegen in de reeds enige tijd geleden ter ziele gegane super-groep 'The Flying Burrito's' en als één van jullie de groep in zijn oorspronkelijke bezetting in Amsterdam heeft zien optreden dan weet hij dat ik niet overdrijf. Het gaat hier om de elpee 'The Gilded Palace of Sin', de eerste en meteen ook de beste van de vier elpees van TFB. De plaat werd door de verzamelde poprecensenten van dit progressieve kikkerlandje niet voor niets uitgeroepen tot het beste album van de jaren zestig. We kunnen er genieten van de beste steel-gitaat-solo's óóit uit dit wonderlijke snaren-tafeltje getoverd en in de groeven geperst.

Toen ikzelf de plaat in 1970 kocht heb ik er eerst aan moeten wennen maar toen hij mij eenmaal in de greep had, liet hij mij ook niet meer los , en het is tot op de dag van vandaag één van mijn meest gedraaide platen gebleven. Gram Parsons en Chris Hillman vertolken op grandioze wijze het vokale gedeelte terwijl Sneeky Pete Kleinow op zijn steel zit te rausen dat het een lieve lust is. En vrolijk hè, och jezus wat is die plaat toch treurig en daar bedoel ik mee dat het country-muziek is, en country-muziek maakt mij vrolijk, maar het kan over ó zo trieste dingen gaan, stukgelopen relaties, leugens, drank, etc.

Alle ingredienten die je je maar wenst kun je op deze plaat vinden, en zoals ik nu het nummer 'Sin City' hoor, subtiel en gedreven, dan springen de tranen me in de ogen en moet ik zeggen als ik nog ééns op een onbewoond eiland terecht kom, God geve het me dat ik daar deze langspeler tot mijn beschikking heb.

Trouwens als iemand mij kan vertellen wie of welke groep vóór de Fl. Bur. Bros het nummer 'Dark End of the Street' heeft vertolkt houd ik me graag aanbevolen. In het zelfde sfeertje passen twee verzamel-elpees van 'Dillard & Clarck' waar zo ongeveer het hele werk van Doug Dillard en Gene Clarck met hun 'Expedition' op te vinden is. Beide elpees kosten f 11,90 en zijn te krijgen onder de titels 'C&D' en 'Kansas City Southern'. Het is een mengeling van akoestische en electrische nummers. De groep stamt uit 1968, is vrij snel daarna uit elkaar gevallen maar hun invloeden zijn zó verstrekkend en de leden zijn nog zó actief dat je niet om dit werk heenkunt.

Ik ben bijzonder aan deze twee platen gehecht en het zijn zonder meer aanwinsten voor iedere discotheek. Naast Gene Clarck, één van de productiefste componisten die ik ken en die uit de Byrds stamt, en Doug Dillard, één van de meest fameuze banjo-pickers die er in de States rondlopen, bestond de groep uit Bernie Leadon, monenteel leider van de formatie 'The Eagles', en de Burrito's Sneeky Pete op steel en Chris Hillman op mandoline. Belangrijk is nog Byron Berline, in 1971 reeds 'two times winner of the National Fiddler Chamionship', op viool. De songs die mij het meest na aan het hart liggen zijn 'The radio song', 'Through the morning, through the night', 'Don't let me down' (van de Beatles maar een veel betere versie), 'Polly' (pak maar vast een emmertje voor de tranen), 'So sad' van de Everly Bros en het wonderschone 'For a spanish Guitar'. Ik verval misschien in herhaling

maar let eens speciaal op de gitaat-soli die Sneeky Pete uit zijn tovertafeltje weet te halen. (Dat kan ik trouwens nu gerust bekennen voorzover dat nog niet duidelijk was geworden, maar voor mij is de steel-giutar het mooiste instrument dat er bestaat met tegelijkertijd de meeste mogelijkheden, naast bv. een kerk-orgel. Zo, dat is dat.)

Een top-groep die zich ook binnen het country-idioom beweegt maar veel meer electrische rock-invloeden heeft ondergaan is 'Poco' waar Richie Furay de leider van was. Furay stamde uit de legendarisch groep 'Buffalo Springfield' en zorgde daar voor wonderschone nummers als 'A child's claim to fame', 'Sad Memory' en 'Kind Woman'. Nog niet zo gek lang geleden, ongeveer een jaar, heeft Poco hier een zeer doortimmerd concert gegeven. Ik vond het wel erg goed maar toch niet heart-breaking. In ieder geval voor de liefhebbers heeft de Groef twee platen van f 11,90 te bieden wel 'Deliverin' en 'From the Inside'.

Voor de liefhebbers van David Bowie, een nog niet zo lang aan de top existerend fenomeen, is zijn laatste elpee 'Pinups' te krijgen voor een tientje. Het zijn door Bowie perfect uitgevoerde versies van hits uit de jaren zestig die na aan zijn hart liggen en/of veel invloed op hem hebben gehad. Voor mij hoeft het niet zo nodig evenals het cover-product van Roxy Music's Brian Ferry. Als je dan toch iets goeds van Bowie aan wilt schaffen wacht dan even op de snel te verwachten nieuwe uitgave van 'The man who sold the world' voor f 11,-- of tast wat dieper in de buidel voor 'The rise and fall of Ziggy Stardust'.

Dan is er van het eerste werk van Van Morrisson, legendary Van, de jacht op Them, jeweetwel, the Them-story, dus van de eerste solo-elpee, veel verschenen op de verzamelelpee 'With love from...' samen met single-werk. Van Morrisson is natuurlijk een hoofdstuk apart, waard om eens wat meer aandacht aan te besteden maar in dit kader moet ik het kort houden. Voor de mensen die het nog niet weten, Van komt uit de groep Them, je kunt wel stellen Van is Them, en heeft in de begin jaren zestig hier in den lande een enorme populariteit gehad. Wie een keer de stem van Van gehoord heeft, vergeet hem nooit weer en ruimt stante pede een speciaal plekje in zijn hart in voor deze kleine reus onder de op blues geënte zangers/componisten. Luister eens naar het prachtige 'Spanish Rose' (hier nog een hit geweest) of 'Brown eyed girl' en je zult met mij overtuigd zijn van de uitzonderlijke zang- en compositie talenten van Van Morrisson.

Ook zijn tweede elpee 'Astral Weeks' is vrij goedkoop te krijgen in de serie 'Star Collection' voor f 12,50 per stuk. Op deze elpee bereikt Van de creatieve top van zijn kunnen, wat hij hier met zijn stem uithaalt op nummers als 'Cyprus Avenue' en 'Ballerina' grenst aan het ongelooflijke, dat alles voorzien van en omlijst met een perfecte jazzy-begeleiding. Wat wordt er toch heerlijke muziek gemaakt op deze aard-kloot. Ik zou zeggen, aanschaffen die handel voor hij weer f 22,-- gaat kosten.

In dezelfde serie 'Star Collection' is verschenen de eerst elpee van de Canadese groep 'The Collectors'. Dit is wel zó'n vreemde plaat met zóveel perfectie gebracht dat het haast griezelig wordt. Ik kan me nog goed herinneren, het was 1969 en ik kwam na een jaar afwezigheid terecht in het roemruchte 2e jaar M.O. uit '69 met als coryfeeën als J.d.R., F.T., M.P., J.W., S.v.R., etc. en waar gonsde de pop-gesprekken van? Jawel, van de Collectors en hun eerste elpee en als dat niet genoeg reden is om als de donder deze plaat aan te schaffen dan ga maar gerust op mijn advies af en stap zonder schroom bij de platen-boer binnen.

Tja, en dan zijn we bijna aan het einde van de rit. In de serie 'Original Rock Classics' is naast het reeds genoemde album 'Loaded' van 'The Velvet Underground' het album 'Then Play On' van 'Fleetwood Mac' verschenen, beide ook voor f 12,50. Fleetwood Mac bestaat ook al lang niet meer, leider en gitaat-prins Peter Green wijdt zijn dagen tegenwoordig aan het eren van Onze Heer. 'Then play on' is een elpee uit 1969 met een mengeling van electrisch en akoestisch werk en met een zeer doortimmerde ritmische basis waar Mick Fleetwood voor tekent. Samen met John McVie op bas en met Peter Green heeft hij ook nog in de band(s) van John Mayall gespeeld.

Het is een zeer relaxte plaat met een fabelachtige beheersing van de instumenten gebracht zodat nummers als 'Closing my eyes' en de hit 'Oh well' voor een zeer aangename tijdspassering zorg dragen.

Zo folks, nog twee groepen met ieder twee albums en dan is het schluss. Van de Soft Machine zijn momenteel de 'world-shocking' records VolumeI en Volume II voor allebei f 10,-- per stuk bij de Groef te krijgen. Ik kan niet precies peilen in hoeverre de Soft Machine bij de huidige generatie nog introduktie behoeft.

Het eerst album was in 1969 werkelijk een revolutie van betekenis binnen het pop-wereldje. Wat die jongens, intellectuelen nog wel, Mick Ratledge achter de toetsen, Kevin Ayers op bas en Robert Wyatt, die schat, op

drums, daar even klaar maakten grensde aan het ongelooflijke. De grenzen van de popmuziek werden stukken en stukken verlegd, dit was experimentele muziek in optima forma en ik zou geen uitspraak durven doen of de Tweede Wereldoorlog of The Soft Machine de meeste invloed op de ontwikkeling van de popmuziek hebben gehad. Bijzondere aandacht verdient beslist het zang- en drumwerk van Robert Wyatt, die in zijn eentje in 1968 hier in Groningen een consert voldrumde omdat de rest van de instrumenten niet functioneerden. pff...

Een versterking van de groep is de komst van bassist/componist Hugh Hopper op de tweede elpee zéker geweest. Als je even je oor te luisteren legt bij wat die vogel daar uit de dikke snaren weet te plukken dan ga je direkt plat. Maar nou even zonder gekheid, het betreft hier twee uitermate begaafde en originele elpees die in geen enkele discotheek mogen ontbreken.

Tot slot nog even wat over één van mijn favoriete popgroepen, namelijk 'Moby Grape'. Ik zal op hen nog een keer in een aparte bespreking terugkomen want deze zwaar onderschatte west-coast groep herbergde wel zó ontzettend veel talent en dat is er wel op twee elpees op zó'n overdonderende wijze uitgekomen dat speciale aandacht zeker op zijn plaats is. Goed, hier in ieder geval even de tip dat betreffende twee elpees te weten de eerste onder de naam 'The Best of Moby Grape' en de tweede onder de naam 'Moby Grape'69' à raison van een tientje per stuk te krijgen zijn bij iedere platenboer, dus al weer hollen geblazen. Je wordt van mijn adviezen wel moe nietwaar? Melancholieke juweeltjes als 8:05, Sitting by the window, Someday, I am not willing, en What's to choose, worden afgewisseld met zeer potente rock-nummers als Hey Grandma, Omaha, Ooh Mama Ooh, en Seeing. Wat zal ik er nog meer van zeggen? Ik heb in ieder geval zeker niet het slechtste tot het laatst bewaard. Ik hoop in ieder geval dat ik de verzamelde lezers wat leuke informatie en goede tips heb kunnen geven, hè en laten we elkaar beloven: no more gimmicks, no more hypes, no egos but nothing ever again but the music.

Even nog een paar LP - Hitpickers: Jobriath (eerste LP)
Cockney's Rebel (eerste LP)
Brewer & Shipley: Takeo Road

So, folks, dit was jullie 'Jumping Johnny' en tot ziens maar weer.

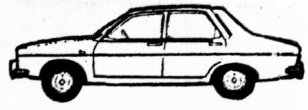
Bye.

De sleutel
naar uw rijbewijs

F.N.O.P. RIJSCHOOL

H. DE VRIES

V.A.M.O.R. gediplomeerd

WIJ GEVEN LES IN :

SIMCA 1000 - DAF 44

Telefoon 050 - 772724
Watermanstraat 9
GRONINGEN

Jos Beeres

SLIJTERIJ - WIJNHANDEL

Oude Jos

VAN LENNEPLAAN 1 DE WIJERT GRONINGEN

telefoon 050 - 251900

Antiquariaat Elzer

Blekerstraat 2 (bij de Westersingel)
tel. 050-137237 b.g.g. 130570
geopend 9-6
's maandags gesloten

INKOOP EN VERKOOP VAN
BOEKEN
LITERATUUR
GESCHIEDENIS
FILOSOFIE
ECT.

café - saté

—HAVENZICHT— TH. VERNET

Het adres voor
(SATÉ)
DIVERSE HAPJES
EN
'n LEKKER GLAS BIER

Billijke prijzen

LAGER DER A 37

GEOPEND VAN 20.00 u. - 02.00 u